

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2015 r. – ArcelorMittal Ruhrort/Komisja**(Sprawa T-294/15)**

(2015/C 302/74)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: ArcelorMittal Ruhrort GmbH (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 8786 final z dnia 25 listopada 2014 r. w postępowaniu w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013) (ex 2013/NN) – Niemcy, wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych zgodnie z art. 264 TFUE;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

Skarżąca podnosi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi pomocy, ponieważ ani nie przyznano środków państwowych, ani z nich nie zrezygnowano. Ograniczenie dopłat EEG nie nastąpiło również w sposób selektywny. Ponadto nie zakłóca konkurencji i nie ogranicza też handlu na rynku wewnętrznym.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 3 TFUE

Jeżeli miałyby, wbrew opinii skarżącej, zachodzić pomoc, to zdaniem skarżącej pozwana w każdym razie nie mogła wystąpić z jakimkolwiek żądaniem zwrotu na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE. Ograniczenie dopłat EEG nie stanowi bowiem żadnej nowej pomocy, ponieważ uchwalone przez nią poprzednie przepisy w zasadniczych aspektach takie same pod względem treści zostały zatwierdzone przez pozwaną już w 2002 r.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 3 TFUE

Skarżąca utrzymuje następnie, że decyzja narusza art. 107 ust. 3 TFUE i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Pozwana nie miała prawa do kontroli okoliczności faktycznych zbadanych na podstawie swoich wytycznych w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na ochronę środowiska i energii na okres 2014-2020 opublikowanych dnia 28 czerwca 2014. Powinna była natomiast zastosować wytyczne opublikowane w 2008 r. Pozwana powinna była, opierając się na kryteriach z 2008 r., dojść do wniosku, że utrzymywana pomoc państwa jest zgodna z rynkiem wewnętrznym.

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

Skarżąca wskazuje wreszcie, że pozwana przyjmując zaskarżoną decyzję w ramach postępowania w sprawie nowej pomocy państwa naruszyła zasadę pewności prawa oraz art. 108 ust. 1 TFUE. W zakresie, w jakim pozwana zezwoliła na wcześniejsze przepisy EEG 2012, powinna była wydać decyzję w ramach postępowania w sprawie istniejącej pomocy a nie w sprawie nowej pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2015 r. – Deutsche Edelstahlwerke/Komisja

(Sprawa T-319/15)

(2015/C 302/75)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Edelstahlwerke GmbH (Witten, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i S. Altenschmidt, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 8786 final z dnia 25 listopada 2014 r. w postępowaniu w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013) (ex 2013/NN) – Niemcy, wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych zgodnie z art. 264 TFUE;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

Skarżąca podnosi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi pomocy, ponieważ ani nie przyznano środków państwowych, ani z nich nie zrezygnowano. Ograniczenie dopłat EEG nie nastąpiło również w sposób selektywny. Ponadto nie zakłóca konkurencji i nie ogranicza też handlu na rynku wewnętrznym.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 3 TFUE

Jeżeli miałyby, wbrew opinii skarżącej, zachodzić pomoc, to zdaniem skarżącej pozwana w każdym razie nie mogła wystąpić z jakimkolwiek żądaniem zwrotu na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE. Ograniczenie dopłat EEG nie stanowi bowiem żadnej nowej pomocy, ponieważ uchwalone przez nią poprzednie przepisy w zasadniczych aspektach takie same pod względem treści zostały zatwierdzone przez pozwaną już w 2002 r.